

ESPAIS VERDS: LÍNEA VERDE

LLISTAT I DIRECCIONS DELS ESPAIS VERDS DEL MUNICIPI I PLA DE SITUACIÓ

- ZONA VERDA DEL PARC DE CAN MUNTANYÀ:

Situació:

Adreça: Entrada per Camí Ral, nº 5-9.

(08393) Caldes d'Estrac.

Latitud i Longitud: 41.57103,2.52748.

Horari del Parc de Can Muntanyà de dilluns a diumenge:

- Estiu: de juliol a setembre de 10 a 21 hores.

- Hivern: d'octubre a juny de 10 a 18 hores.

Telèfon: 937 910 588.

Característiques de la zona:

Havia estat el jardí de la casa d'Adolf Muntanyà, un indià retornat cap a l'any 1934, i que va construir la casa ocupada actualment per la Fundació Palau. Ara és un parc públic, inaugurat l'any 1987. Té diversos estanys, casetes de fusta i una gran varietat d'arbres i plantes ornamentals.

El Parc de Can Muntanyà és un Parc urbà amb una superfície gràfica de 22.273m² (aproximadament 2ha), a primera línia de costa, amb una zona verda de bosc, principalment formada per:

- Pi pinyoner (*Pinus pinea*):

És natural de tota la franja mediterrània, sent a la península Ibèrica més habitual a la zona centre i sud. Es desenvolupa normalment en un rang d'altures que van des del nivell del mar fins als 1.000 o 1.200 msnm (nivell mitjà del mar), formant boscos monoespecífics preferentment en sòls silícics, com el granit o sauló (àcids).

És un arbre de fins a 30 m d'alçada, tronc amb l'escorça marró-rogenc molt gruixuda, capçada en forma de para-sol.

Fulles de fins a 20 cm de llarg, agrupades de dues en dues com la resta de pins autòctons.

Floreix de març a maig produint pinyes ovoïdes de fins a 15x10 cm amb pinyons d'15 a 20 mm. Les pinyes maduren a la tardor del tercer any, els altres pins ho fan en dos anys.

El pi pinyer creix per després obrir-se mitjançant branques de similar grossor en una copa arrodonida i aplatada, en forma d'ombrel·la. La superfície del tronc es caracteritza per disposar de plaques de color grisenc, separades per esquerdes vermelloses. Prefereix els sòls sorrencs, com el sauló (àcids).

La fusta del pi pinyer és lleugera i flexible. Es pot utilitzar en fusteria i en estructures, en particular, en la construcció marítima. També es pot utilitzar aquesta fusta per fer carbó vegetal de manera tradicional potser amb els bolitxes (piràmides de troncs de fusta que deixen simplement un petit orifici per deixar sortir el fum mentre la fusta es cou en el seu interior sent aquest completament cobert per sorra). També s'utilitza la fusta d'aquest pi per a la fabricació de pasta de paper o per obtenir resina.

- Pi pinastre (*Pinus pinaster*):

Viu a la terra baixa, especialment en sòls granítics o esquistosos no massa secs, com a Galícia. Al litoral sovint és plantat per a fixació de dunes. Pot arribar als 30 m d'alçada. El tronc, és llarg, fort i força recte, amb una capçada densa, en forma cònica. Té l'escorça rogenca i profundament clivellada, formant plaques gruixudes.

Presenta unes fulles molt llargues, les més llargues de tots els pins europeus, de 10 a 20 cm, rígides i punxants. Les fulles surten de dos en dos.

Les pinyes del pinastre són còniques i força llargues. Poden assolir els 22 cm de llargada. Generalment es troben en grups de 2 a 3 al voltant de la branca. Les esquames piramidals de les pinyes estan força sortides.

- Eucaliptus (*Eucalyptus*):

Arriba a aconseguir els 70 m d'alçada i els 2 m de diàmetre al nostre país, encara que normalment supera els 50 m d'alçada i els 1,50 m de diàmetre mesurat a 1,30 m d'alçada sobre el terra.

Es caracteritza i reconeix fàcilment per la seva escorça, que es desprèn en tires que, després de romandre penjades de l'arbre durant un cert temps, acaben per caure a terra després de les ventades, deixant veure a l'exterior una nova escorça de color blanc-platejat.

Una de les característiques més importants és la seva "heterofilia", és a dir, el fet de presentar en el mateix arbre diferències entre les fulles joves (oposades, dentades i cordades) respecte de les adultes (alternes, peciolades, falciformes). les fulles que s'agrupen amuntegades en els extrems de les branquetes, produeixen una copa d'aspecte poc frondós. Contenen abundants olis essencials, usats en la indústria química i farmacèutica i en confiteria, pel que solen destil·lar després dels talls quan l'aprofitament econòmic resulta rendible. Tenen qualitats medicinals, usant-se en les malalties de les vies respiratòries.

És molt utilitzat en jardineria especialment a costa del seu fàcil cultiu, ràpid creixement i espectacularitat de la seva floració, així com per la magnificència de les seves grans peus adults aïllats.

- Alzina (*Quercus ilex* L.):

Quercus ilex

Arbre de fins a 20-25 m. Presenta fulles persistents, d'orbiculars, enteres a dentades o serrades, verd fosc per l'anvers i color cendra al revers. Gla llargament ovalat de maduració anual.

Creix en zones pròximes al litoral de clima mediterrani temperat i una mica humit, rara a l'interior; forma boscos -alzinars- molt sovint impenetrables en estat natural.

És una espècie que creix al Sud d'Europa, Anatòlia i Magrib, on fa boscos en les zones mediterrànies poc àrides. A Catalunya és l'espècie arbòria més estesa. La seva fusta té un gran poder calorífic i és molt apreciada com a llenya i en l'elaboració de carbó; també s'ha utilitzat en fusteria. És la principal espècie arbòria de les deveses (boscos mediterranis) del Sud-Oest ibèric, on s'aprofiten les glans per al bestiar porcí.

- Xiprer (*Cupressus sempervirens*):

La vegetació de la zona, és típica d'un bosc mediterrani o altrament anomenat durisilva.

El boscos mediterrani es troben en regions costaneres que estan a latituds que es troben entre els 30º i 40º respecte a l'equador. Si parlem de la situació dels boscos mediterranis, caldrà dir que els podem trobar en zones properes a la Mar Mediterrània; i també a d'altres llocs com Estats Units (Califòrnia), Sud Àfrica, al sud i a l'oest d' Austràlia i finalment a l'oest de Sud Amèrica.

El tipus de vegetació d'aquestes zones està adaptades als llargs períodes de sequera i calor, ja que les plantes que la conformen tendeixen a ser de tipus llenyoses i solen estar equipades de fulles curtes, petites i dures. Solen ser perennes i el seu període vital és llarg, encara que el seu període de creixement és lent. Els arbustos i matolls que creixen en aquest tipus d'ecosistema solen ser de tipus perennifolis, i les seves fulles està recobertes amb una substància que impedeix la pèrdua d'aigua durant les èpoques de sequera.

Les característiques d'aquest tipus de bioma (bosc mediterrani) són les següents:

- És un bioma terrestre temperat, caracteritzat per estius calents i secs, i hiverns plujosos.
- Solen ser zones amb alta lluminositat.
- Zones amb humitat elevada (normalment), les copes dels arbres dificulten l'evaporació de l'aigua retesa al sòl.
- La composició química del sòl és pobre en matèria orgànica en descomposició i nutrients d'origen mineral.
- Els sòls o substrats dels boscos mediterranis són àcids, com sòls de sauló (granit meteoritzat).
- La diversitat d'ambients, altituds, orientació, composició del substrat i microclimes origina una considerable varietat faunística
- Nivells tròfics:
  - *Productors*: Autòtrofs en general.
  - *Consumidors*:
    - Primaris: Insectes.
    - Secundaris: Rosegadors, animals de mida petita, etc...
    - Terciaris: Aus de presa, rèptils, amfibis.
  - *Descomponedors*: Fongs en general.
- Consta d'alts pins i petites alzines que creixen entre pi i pi.
- Tot i l'alçada dels pins, la llum hi passa abundant, per això hi ha molt sotabosc.
- Un bosc mediterrani jove té un risc alt d'incendi forestal, ja que les espècies contenen molts olis volàtils inflamables amb gran facilitat quan les temperatures són prou altes; és el que s'anomenen espècies piròfites.